

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 748

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

1 febrer 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

La lluita contra el marxisme

Totes les campanyes electorals acostumen ésser apassionades. Però són moltes aquelles en què la passió no passa gaire dels medis estrictament polítics. I en països on la política compta amb una massa enorme d'indiferents, com el nostre, la passió és continguda per aquesta massa i no arriba a penetrar en tots els estaments socials.

Per què apassiona tant, doncs, la lluita del 16 de febrer? Aviat se'n pot comprendre la raó. El 16 de febrer es debatrà el problema del marxisme dominant les esferes de l'Estat, i amb això queda dit tot. El socialisme espanyol ha treballat, durant la Monarquia, dins la legalitat constituïda, no menyspreant ocasió d'apoderar-se d'organismes de Govern (com el Ministeri de Treball, si més no, en la part burocràtica, i els Jurats Mixtos); ha treballat, més tard, dins la República, prenent part directa a les eleccions de les Corts Constituents i portant a la Cambra més de cent diputats, amb l'esperança de socialitzar, des del seu punt de vista marxista, el règim d'ara. I únicament quan han pogut veure que aquesta no era una tasca fàcil, han recorregut a l'últim i estrenu esforç de portar al Parlament una majoria de diputats que imposin el compliment de la Constitució i la modifiquin, de fet, i, si cal, en els termes de la màxima violència. I heu's aquí com ha estat escollit el moment actual per acoblar descaradament el marxisme a l'Estat i dominar aquest amb els postulats del primer.

Que aquest ideal no s'ha d'obtenir en unió amb les esquerres? Certament; però ells saben bé, i tots n'estem convençuts, que el dia del triomf—si aquest fos un fet, per la nostra desgràcia—les esquerres

serien les primeres desbordades i el socialisme seria l'únic triomfant, car les primeres no podrien governar sense comptar amb l'ajut dels socialistes, que ja no cal dir que se'l farien pagar ben car i a la bestreta, alligonsats com deuen estar pel fracàs de les Corts del 1931.

Ens trobem, doncs, no pas en una lluita vulgar i per motius estrictament polítics de partit, sinó en la lluita social-política més ferma que mai s'hagi desenvolupat a casa nostra i en la qual ens juguem, tal vegada, els valors fonamentals de la nostra civilització cristiana, valors que haurien d'ésser malmesos — com ja ho han estat massa, per dissort — el dia del triomf socialista. Aquest triomf hauria de donar pas al socialisme més discordat, i la porta de la dictadura del proletariat restaria oberta. Fa anys que el comunisme rus té posats els ulls a casa nostra per a convertir-nos en la Rússia d'Occident; i mai com en aquesta batalla d'ara se li ha presentat ocasió de mesurar totes les seves forces contra el baluard de la nostra civilització, ja que els països més sortosos les hi han pogut tancar de cop i volta.

Fem bé, doncs, tots plegats, de deixar-nos portar pel corrent fortíssim d'aquesta hora. I encara que ja sabem que no tot el que es defensa es troba net de tares ni els termes de violència són sanitosos per a la vida dels pobles, també sabem que no és aquesta l'hora a propòsit per a fer relluir defectes ni som nosaltres els que hem portat la lluita al terreny en què es troba. Som uns simples soldats a qui ens cal triar entre el símbol de la Creu i la bandera de la pàtria, per un costat, i la falç i el martell, per l'altre. I l'elecció no és dubtosa, certament.

Fantasies evangèliques

Quí és, aquest, a qui obeeixen
els vents i la mar? ⁽¹⁾

PER JORDI ARNAU

Jesús arribà a Betsaida, tot fatigat. La vigília havia sostingut, a Natzaret, una polèmica contra els fariseus, que l'acusaven de fer coses miraculoses pel poder que li comunicava Belzebú, i tenia encara en el seu esperit l'agror que li ocasionaren els seus parents, que no creien en ell i manifestaven els seus dubtes de si el fervor religiós li havia malmès el seny. Jesús havia fugit, disgustat, de la seva pàtria, i havia fet, aquests dos dies, la llarga caminada de Natzaret a Betsaida contant i aclarint nombroses paràboles als seus deixebles. A Betsaida la multitud s'havia aplegat entorn d'ell per veure-li fer alguna cosa miraculosa, i Jesús aprofitava aquella expectació per fer entrar en el cor dur d'aquella gent la seva doctrina.

Quan Licini, el centurió, el veié passar, endevinà la fatiga i el disgust en les faccions del mestre, i, prenent pel braç Simó, fill de Jonàs, li digué:

— No fatiguen més el mestre. La gent no té compassió d'ell, i ell no es plany. A Cafarnaüm han arribat noves de les polèmiques sostingudes a Natzaret, i vindran alguns envejosos a molestar-lo amb preguntes capcioses. Tu li hauries de dar entenent d'anar a passar uns dies a l'altra banda del llac, on estarà més tranquil.

— Com ho dius tu, Licini; qui gosa parlar-li de descans?, i a fe que tots ho hem de menester. Hem fet amb el mestre dues llargues jornades, gairebé no hem menjat...

Com si el mestre hagués sentit aquella conversa, envià a cercar Simó, fill de Joan, per dir-li:

— Simó; pujaré a la teva barqueta i anirem a descansar a les cales de l'altra banda del mar.

— Mestre, la tinc varada a la sorra, i amb una empena ens farem enllà. La mar està encalmada; fa temps de primavera, i abans de negra nit serem a Betsaida Júlia i allí trobareu el repòs que heu de menester. Ara mateix en parlàvem amb el centurió Licini; i de passada us estalviareu de renovar amb els fariseus enemics de Cafarnaüm les polèmiques començades ahir a Natzaret. La cala de Betsaida

Júlia és ben abrigada, i la primavera és avançada. La nit hi farà de bon passar, si no volem cercar una casa a la vila...

La barqueta de Simó fou desamarrada, i Jesús hi pujà i es va asseure en el banc de popa. L'acompanyaven Simó i dos deixebles més, Andreu i Felip. Altres tres barquetes es feren també a la mar amb els restants apòstols, i àdhuc el centurió Licini, amb l'escriba Asael, en llogaren una per formar part del seguici.

Licini deia als seus companys Asael i els remers:

— Sento per Jesús una mena d'atracció. Si no fos que el meu ofici em lliga, no em mouria del seu costat. És un home extraordinari, si és que sigui un home.

A això replicava Asael:

— No s'han de fer judicis temeraris. Els militars hi teniu propensió. Hi ha homes savis, coneixedors dels secrets de la naturalesa, que fan coses prodigioses.

— Va guarir el meu criat Pertis només que dient-ho, sense veure'l.

— Jo mateix vaig fer de missatger; però potser que la malaltia no era tan difícil com tu et pensaves, i s'hauria guarit així com així. Qui sap si té una mena de poder màgic! Jo mateix el vaig induir...

— No sigueu tossuts; observeu i obreu prudentment en conseqüència; mes no vulgueu ésser sords i cecs a les meravelles d'aquest home.

La passejada era plàcida a més no poder; el llac estava com una bassa d'oli. Amb una hora de remar podien passar per davant de la boca del Jordà i trobar-se a la cala de sota els espadats, sobre els quals Betsaida Júlia estava edificada.

Licini podia veure, de la popa estant de la seva barca, com Jesús, assegut a la de Simó, anava amb el cap descansat sobre un sac de palla posat al capçal de la vorera. Dormia. Licini hi féu el seu comentari:

— El veig dormir. Jo havia endevinat la seva fatiga, i fins gosaria afirmar que no ha tornat content de Natzaret.

— Veuràs, Licini; allà tothom sap que el seu pare era fuster, i la gent es pregunta on ha estudiat, Jesús, les coses que sap i predica.

— Si Jesús fos fill de Damasc, la meua pàtria, mal fos fill d'un esclau, jo n'estaria orgullós. Em sembla que molts tenen ulls, i no hi veuen... Sents quina ventada? Es comprèn que som davant la boca del Jordà, i la canal del riu bufa...

(1) Mt. 8, 23-27; Mc. 4, 35-40; Lluc. 8, 22-25.

Casa Centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Lloci de PLANTES
DEL BOSC, fortifica,
conserva i augmenta
: : el cabell : :
Es un producte pura-
ment vegetal i ino-
: : : fensiu : : :

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

VIATGES DE
"CATALUNYA SOCIAL"

La Direcció d'aquesta Revista es proposa or-
ganitzar uns viatges d'estudi (almenys un
cada any) a l'estranger per a formar-se una
idea de les organitzacions culturals i socials
dels diferents països

Aviat es publicarà el programa del primer
d'aquests viatges i també les condicions que
per a pendre-hi part seran exigides

— No té res de particular. L'Hermon i tota la serra del Lîban estan encara nevats, i l'aire refredat en aquelles altures salta furient conca avall... i a fe que és fred i impetuós!

— I hem sortit de Betsaida en plena calma... Ep!, minyons; compte amb el timó; no prengueu l'aire de costat... el mar s'ha posat de mal humor.

Les tres o quatre barques del seguici es posaren de popa al vent; però no hi guanyaren res; una onada baixava de la boca del Jordà formant una ondulació con una muntanya, i en topar les barques, les omplí d'aigua.

Encara no era fosc, i alguns que s'havien quedat a la platja de Betsaida observaren prou bé el tràngol i el perill dels navegants, i un vell pescador hi feia aquest comentari:

— Mar traïdora, aquesta de Galilea. Tot d'una es torna folla, i la cursa que has començat navegant l'has d'acabar nedant. Potser els salvarà la distància no molt llarga de la costa; això si saben recular, perquè si van en avant, la fúria del vent s'arrapa als espadats de l'altra banda, i molt serà que les naus no s'esberlin contra les roques.

Efectivament, les naus provaren de girar i tornar allà d'on havien sortit, començant la primera la de Simó; però un cop de mar li va fer saltar el timó en l'aire, i es va posar a remolinar com una closca de nou. I el mestre dormia! Simó no sabia què fer-se. Amb els remes, sense timó, no podia governar aquella closca de fusta; però res no deia, perquè l'esforç desesperat a què es veia obligat li privava l'ús de la paraula.

Fou Andreu el primer que va cridar:

— Mestre, salveu-nos, que estem perduts!

I Felip, veient que el mestre amb tot i aquell tràngol no es despertava, hi afegeix:

— Mestre; no se us en dona res, que ens ofeguem?

I de totes les barques s'alçà un crit uníson, bo i exclamant:

— Mestre, que morim!

Només Licini, el centurió, callava, ben arrapat al capçal de la seva nau, perquè un cop d'aigua no se l'emportés.

No hi havia temps a esperar, quan Jesús es va desvetllar, i, assegut com estava a la popa, tot estenent els braços en creu, digué al vent:

— Calla!

I a la mar:

— Posa't quieta!

I el vent, foll, va callar de sobte; i la mar, encrespada, es va posar dolça i tranquil·la.

I, girant-se als seus deixebles, els reptà amb paraula manyaga:

— A què ve la vostra por? On és la vostra fe?

Els deixebles, a una, tots digueren:

— El Senyor ens ha salvat. Els vents i les aigües el creuen, i totes les coses estan sota el seu poder.

Però l'escriba i els remers de la nau de Licini i altres que no coneixien tant Jesús, es preguntaven admirats:

— Quin home és aquest, que el vent i la mar l'obeeixen?

I Licini tornava per resposta al doctor:

— I tu fas aquesta pregunta? L'has vist com netejava la lepra amb una sola paraula, com feia aixecar els paralítics de les civeres on jeien, com tornava la vista als orbs, com guaria els malalts, com ressuscitava els morts, i ara fas aquesta pre-

gunta: «Qui és aquest home?» Jo no conec els profetes sinó pel que tu m'has contat, i fa temps que he vingut a la convicció que teniu entre vosaltres el vostre Messies i no el coneixeu. I hem de venir a obrir-vos els ulls els fills de Damasc, que ens anomenau gentils, incrèduls i àdhuc impiadosos, que, si aspirem a seure a la taula d'Abraham, no serà pas per la sang que portem a les venes, sinó per la fe que portem a l'ànima.

La nau de Licini deixà les altres i tornà de camí a Betsaida. La gent que s'havia reunit a la platja l'esperaren per saber què havia passat, i, quan hagué desembarcat Licini, l'envoltaren i li preguntaren qui els havia tret del perill, i Licini responia, encara emocionat:

— Així com jo mano als soldats «marxeu», i els soldats marxen, i quan els dic «atureu-vos» s'aturen, així Jesús ha estès les mans sobre la mar i ha dit al vent «para» i a les onades «aplaneu-vos», i tot ha quedat quiet.

I un vell pescador, bregat en els tràngols de la mar, pregunta a Licini:

— I d'aquest home que té tal poder, què us pensau que pot ésser?

I respongué Licini, tot decidit:

— Vosaltres sou fills d'Abraham, i també pregunteu això? I a mi, estranger nascut a Damasc? Pregunteu als vostres doctors i ancians de la Sinagoga, que us han educat en l'esperança del Messies, el salvador d'Israel, si és que us ha arribat ja el temps vaticinat pels vostres profetes. Si ells no saben qui és Jesús, ja us ho diré jo, gentil de més enllà de les vostres fronteres: jo adoro Jesús com a salvador del món, i per aquesta fe sóc més fill d'Abraham que vosaltres, que porteu sang d'Abraham a les vostres venes.

I Asael, l'escriba de la llei, volgué moderar aquest llenguatge impetuós de l'amic Licini amb aquestes paraules:

— No fem judicis prematurs. Quan calgui, els sacerdots del temple i els doctors de la sinagoga ja parlaran. Certament Jesús és un home extraordinari; però cal ésser prudents; hi pot estar ficat per entremig el poder de les tenebres, que també té el seu poder.

Licini es va tombar irat, i només en veu baixa, per ell mateix, digué:

— Costa més poc de tornar la vista a un cec, que fer obrir els ulls als que els volen tenir aclucats.

E. IMBIERT
PLANXES PERFORADES
 DE TOTA MENA
 FABRICACIO NACIONAL "IMAR"

38
 VIA LAIETANA
 TELEFON 24842=BARCELONA

Els dos cartells

PER R. RUCABADO

Avui, diumenge, han quedat plantats per les parets de Barcelona els dos fulls violats que són el reclam artístic de les dues grans coalicions electorals que lluitaran el dia 16. Voldria fer l'epigrama d'aquestes figures, amb paraula caldejada en el forn de l'epopeia. Poques vegades a la nostra terra la lluita de dretes i esquerres s'havia presentat tan neta i tallada. Jamai una contesa electoral no s'havia preparat amb tanta passió. Jamai la divisió de les ànimes no havia arribat tan endins, tocant el centre mateix de l'esperit. I aquests dos cartells mereixen una glossa molt ampla pel que diuen i pel que no diuen. Són dos eufemismes tràgics, el somriure amarg de dos enemics que s'encaren, però diuen molt més del que volen dir els respectius autors i els respectius inspiradors. Més que cartells d'eleccions, són pàgines ilustrades d'un gran drama.

«*Polítics del 6 d'octubre, no. Vull homes d'ordre*», diu una dona que parla per les dretes. Però jo, que sóc home d'ordre, no vull aquesta dona. No és una dama, no és una matrona, que podria significar les coses maternals i augustes que els partits de dreta signifiquen i defensen. És una dona i res més, mal coberta, per únic vestit, amb la bandera catalana. La nuditat d'aquesta dona, per tant, no és de dreta, és d'esquerra, i la interessada podria perfectament anar dalt del monument d'En Pi i Margall. Tenfem *Miss Esquerra*, i ens sabria molt greu haver de fer coneixença amb una *Miss Unió de Dretes*. No és ni pot representar una mare ni una germana nostra, i Déu ens guard que fos una filla. La seva equivalència no és altra que la que dèiem, una *Miss*, lleugera personalitat i lleugera roba per a la patrona d'una lluita electoral on es jugaran tan cabdals destinacions. Però aquesta figura no és pas improvisada, ni s'ha enfilat debades a l'honor de presidir una bandera de dretes. Una certa dreta social pensa i vesteix com aquesta dona. I no parlo pels colors de la bandera, sinó pel fet de no anar tapada més que amb una bandera. Una bandera no és ni pot ésser vestit suficient. La part de dretes que representa aquesta dona és la burgesia liberal, i tota l'ala dreta del liberalisme artístic. Ja fa temps que la coneixem i li sabem de memòria la cara i les formes, i la gran tragèdia nostra és que havem d'anar a les urnes fent-hi bracet. Repeteixo: no faig al·lusions polítiques. Aquesta dona és a tots els camps, i les seves nuditats, podeu ben creure-ho, tan aviat es tapen amb la bandera catalana, com amb la bandera monàrquica, com amb el tricolor de totes les dretes de la República.

Enfront d'aquesta marca equívoca, sota la qual

s'han d'arreglar tots els defensors de les altíssimes causes, l'altre cartell és una taca roja de sang i negra de mentida. Unes criatures endolades, somicant, amb mocadors al coll i llacets negres, i damunt dels seus caps d'orfes una gran taca vermella. «*Per ells — subratllat — vota l'esquerra*». Són els orfes dels revolucionaris, vol dir, i per ells, voteu l'esquerra i voteu la revolució, i vengeu els pares d'aquests, i feu més víctimes i més orfes encara, i així multipliqueu i estengueu la taca roja i els vestits de dol. Per això és la revolució, i aquells sindicalistes ho diuen ben clar: *No ens interessen les eleccions. Ço que ens interessa és Octubre. No anem per a elegir; anem per repetir Octubre*. I no els importa que Octubre es perdi, sinó que Octubre es faci. Ço que importa és que hi hagi força sang i molts orfes, que d'això viu la fera.

Així, doncs, l'allegoria de la causa de l'ordre és una dona en vestit desordenat. De l'abundància del cor raja la pintura, i aquí teniu, ben retratat, en carn i ossos, més ben dit en carn, l'ideal de molta gent conservadora. Això és la dreta, de molts. És el dret a la tranquil·la disbauxa, a la pacífica digestió, a l'egoisme, a l'avarícia, a l'orgia incontorbada; és el dret al joc, el dret al nu, el dret al negoci sense condicions morals, el dret a l'avarícia, a l'egoisme i a la rapinya. És el casino aristocràtic, el cabaret elegant, el cinema, el te benèfic, la platja, la missa d'una.

Com més ponderin la transcendència d'aquesta lluita electoral — i ho és més del que es pensen —, més denuncien la impropietat d'aquesta indiscreta imatgeria. El seu mal està en què no és precisament indiscreta, sinó fidelíssima i exactíssima definició de la mentalitat de molts que correran a defensar amb nosaltres la tradició, la religió, la família i la propietat, això últim amb veritable entusiasme; no la propietat difundida i ben compartida, dels menestrals i els pobres, sinó la propietat concentrada, acumulada, monopolitzada, dels acaparadors. La deessa d'aquests, i no la mare pàtria, és la que gesticula en el cartell.

Però si aquest cartell, per la seva filiació materialista, ens fa pensar en el món i en la carn, l'altre cartell, tètric propagador de la tenebra i la mentida, és ben bé el cartell del diable. L'odi concentrat, l'esperit de blasfèmia, l'han inspirat, i tota la fum i la foscor laïcista, maçònica, socialista, anarquista i comunista, surten del full imprès, com finestres d'incendi. I aquí és la gran tragèdia dels dos cartells, en els quals, tal com estan dibuixats, jo veig exactament les posicions respectives en la gran guerra humana i divina. El símbol que ingènuament exhibeixen els de mà dreta és el pecat. El símbol que amb tota la malícia enarboren els d'esquerra és la negra silueta de l'heretgia. Avui, tal com al segle XIX, el segle de Sant Ramon de Penyafort,

eregumil
Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Málaga-

l'ofensiva de l'infern contra la societat pecadora, però cristiana, podria resumir-se en una frase: la guerra dels heretges contra els pecadors.

El pecat suscita l'heretgia, assenyala el camí, el punt vulnerable per on l'infern pot atacar i ferir la societat cristiana. Però la mobilització de l'infern, orientada per les fallides, desercions i traïcions a l'ordre cristià, no vas pas contra aquests desordres, sinó contra el centre de l'ordre cristià, contra la religió, contra l'església, contra Crist. Per això les tres formidables heretgies del món contemporani, que s'apresten, per a dintre pocs dies, a donar una de les seves grans batalles a Espanya, aliades de moment, malgrat que unes amb altres també s'odiïn a mort, no s'aturen pas a reclamar contra les injustícies socials i contra els delictes i tares de la que ells anomenen «societat burgesa», sinó que van contra la font i la norma de la justícia, contra la moral i contra la justícia de Crist, contra l'Evangeli i contra la Justícia Eterna. Perquè aquests obcecats ateïstes i materialistes neguen el regne etern de la justícia.

Per això l'instint cristià, que és l'instint de vida eterna, i l'instint més noble i més espiritual de l'home, tendeix, en aquests greus moments de l'ofensiva dels heretges, a concentrar la defensa de la societat cristiana, que ells diuen, per maligne eufemisme, «societat burgesa», malgrat les tares, les fallides i els pecats certs i evidents d'aquesta. Dura cosa per a la consciència neta és l'haver de formar en una bandera de pecadors; però entre aquesta bandera, que duu màcules de pecat, i la bandera de l'heretgia, que és la substància i l'esperit del Mal, l'elecció és imperativa. Perquè darrera del pecat pot haver la penitència i el perdó; però darrera l'heretgia... Darrera l'heretgia no hi ha més que una cosa, la gola oberta, la negra gola oberta de l'abisme. Per això, amb cara seriosa i galta vermella, votarem pel cartell de la dona lleugera, amb els ulls baixos, sense mirar-la, perquè darrera d'ella i de sa lleugeresa i del seu pecat i dels qui el mantenen, hi ha les sagrades essències que estimem. El cartell de l'esquerra, cínica especulació amb un dolor del qual l'esquerra, és a dir, la revolució, és a dir l'heretgia, és la causa directa, és un cartell falsari, perquè el seu dolor és fals, perquè la desgràcia que pinta és voluntària, i aquells orfes són els fills del suïcidi dels seus pares. La revolució és el suïcidi col·lectiu. I la inscripció terrible que en invisibles lletres domina aquest cartell i tota la propaganda i tota la doctrina de la monstruosa unió esquerrana és el mateix vers dantesco de la porta infernal: *Deixeu tota esperança...*

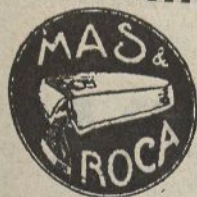
No hi ha esperança; les doctrines d'esquerra tanquen les vies de l'eternitat. El cristià que pecat té una mà unida amb Crist i encara es pot salvar. El qui no creu ni vol creure en Crist, ¿qui el salvarà, si renega de l'únic que pot salvar-lo? I no hi ha més Crist que el Crist unit amb la seva Església,

perquè un Crist divorciat de l'Església seria també fals. La batalla propera unirà a una part, sota d'una bandera, justos i pecadors barrejats. Sota l'altra bandera, la gent que no són justos perquè avorriren la justícia eterna i que no entenen de pecat perquè per ells no hi ha, no hi pot haver caiguda, humiliació, penitència ni misericòrdia. El nom d'aquests és breu i desesperat: heretges.

I no hi ha vacil·lació possible. Per molt que us parlin de justícia, no l'estimen ni la volen, i li barren asprament el pas. Per més que us diguin i ponderin que és injusta la societat burgesa, feixista, etc., és vana i buida aquesta acusació, en boca d'ells. Només els cristians tenen dret d'acusar, només els cristians tenen dret a parlar de justícia, perquè Crist és el Just i l'únic Just, i farà, i és l'únic que farà, justícia eterna. Per això, qui nega Crist, ment quan es posa la justícia als llavis. I, en últim terme, Crist és la vida, la vida eterna, i és l'únic que la promet, l'únic que la ofereix, l'únic que la garantitza. I així, en últim terme—Senyor, perdoneu-me la paradoxa d'un instant—valdria encara més ésser injustos al costat de Crist, que justos al costat del Diable. Perquè, en última i definitiva instància, ço que ens ha de salvar no és pas l'amor a la justícia, sinó l'amor i adhesió personal, incondicional, a Crist.

I el Crist el podem trobar encara a la casa dels publicans i àdhuc a la casa dels pecadors. On no el trobarem és a la casa dels blasfems. I menys a la casa dels blasfems contra l'Esperit Sant, d'aquells blasfems que, segons paraules de Crist mateix, no tindran perdó ni en aquest món ni en l'altre. Aquests són els qui neguen Crist i neguen Déu i neguen els camins de trobar Déu i Crist. Són, en un mot, sempre els mateixos — sempre el terrible mot —, els *heretges*, els fills de les doctrines terribles de mort que neguen Crist i l'Esperit Sant en els nostres dies; socialistes, comunistes, anarquistes...

Cap dret no tenen aquests per acusar la societat que ells diuen *burguesa*, la societat cristiana, prenent dels seus pecats, que ells no diuen pecats, sinó injustícies, pretext per a escometre-la amb fúria i destruir-la. També fa set-cents anys els albigesos, en temps de Sant Ramon de Penyafort, atacaven amb fúria la cristiandat, per *impura*. Ells, els *càtars*, eren els *únics purs*. L'autoritat humana no havia d'ésser obeïda, perquè estava en pecat, exactament tal com diuen ara els anarquistes, que cap autoritat no ha d'ésser consentida, perquè tota autoritat és injusta. Per això la dels albigesos és classificada com una veritable secta anarquista. També ells deien que el matrimoni era impur, tal com diuen ara els socialistes: que el matrimoni és una corrupció; i per això els albigesos del segle XIII, com els socialistes dels segles XIX i del XX, anaven de dret a destruir el matrimoni i la família. I per això, si units l'Estat cristià i l'Església no haguessin combatut l'heretgia fins a impedir-li tota acció i tota

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

llibertat, els albigesos haurien simplement destruït tota civilització i aniquilat la societat.

Aquesta civilització cristiana és ço que es tracta de salvar, encara que, amb el blat cristià, es trobi barrejada la cogula. I no dubteu, que els qui tant criden per la impuresa del blat, volen cremar-lo per ésser blat i per odi al blat, i no per odi a la cogula. Jo no puc sentir als revolucionaris parlar de justícia social. Homes injustos hi devia haver a Vilafranca, al Morell, a Vilanova, a Navàs, el dia 6 d'octubre; injustícies hi devia haver per vindicar en aquests pobles; però la primera cosa que féu la revolució fou cremar les esglésies i destruir les imatges del Just crucificat, del qui promet, pagant amb tota sa persona, justícia absoluta i eterna. Propietaris i burgesos injustos hi havia, tal volta, a Navàs; però el primer que els revolucionaris assassinaren no era cap burguès, era el pobre Rector, i els primers perseguits de cada poble no eren pas els propietaris rics, sinó, sempre al davant de les llistes, negres, a Catalunya com a Astúries, el rector i el mestre catòlic. Injustícies hi devia haver a Lleida, explotacions, «esclavitut», com diuen; però no feren patrons, burgesos ni negrers explotadors del poble, sinó el pobre Pare Sanahuja, franciscà, i els seus germans de comunitat i de pobresa... I l'inventari d'Astúries ja el sabeu: 34 eclesiàstics, sempre primers en llista a tot arreu.

El cartell de l'esquerra podria portar, sota el mateix dibuix, una inscripció més propia: «els orfes futurs de la revolució pròxima». Podria dir: *La collita del pròxim 6 d'Octubre*.

L'altre cartell, l'*affiche* de les dretes... però val més no mirar-lo, l'altre cartell. Imaginem-lo blanc, i pintats al damunt els pares i patriarques de la terra, els avis de la pàtria, els sants i els màrtirs de Catalunya i de tota Espanya, aquelles matrones severes, dignes i greus: Religió, Tradició, Família, Pàtria... els rostres dels nostres pare i mare, els rostres purs i les ànimes dels nostres fills. I en casolans mantells les velles i obscures virtuts cristianes i domèstiques, l'obra viva, però obscura i casta, dels cos social; i al mig de tot, el Crist, que és nostre Pare, i que els altres, els de l'altre cartell, ens el volen prendre i fer-nos orfes a nosaltres tots.

Però no cal mirar cartell ni paper imprès, perquè el nostre cartell no és a la dreta ni a l'esquerra, sinó damunt dels nostres caps, i no el poden esborrar ni estripar-lo. En contra d'ell, cap altre cartell no pot posar-se. El seu color és variat, blau o daurat de dies, vermell de glòria cap al tard, i a la nit, mostrejat transparent, de diamants i estels... Mai les mentides, mai les blasfèmies ni els disbarats de l'esquerra no hi arriben, i a mig camí s'apaga el foc i s'esvaeix la fumera dels incendis, i no salten sinó als peus els ferrissos fragments de l'atemptat dinamiter. Tota l'audàcia i els brams de l'heretgia són, oïts a distància, els tristos udols dels gossos a la

lluna. L'espai immens, la pàgina infinita que sols emplena el nom de Déu i el senyal del Fill de l'Home: vet aquí el nostre magnífic cartell, i són claríssims els deures qui en dimanen. Pinti debades i propagui la revolució (l'heretgia activa), la negror anticipada de la república dels damnats. No ens podran prendre la llum, la glòria, l'esperança, la divina certitud del regne que l'esquerra rebutja, i que algú de la dreta no recerca, el regne sempitern dels cels.

La festa de Sant Ramon de Penyafort

Es va celebrar, dijous dia 23, amb èxit remarcable sobre els anys anteriors, testimoni evident que la devoció envers el gran sant pren peu entre nosaltres. La missa de Comunió del matí fou concorreguda com mai. Hi eren presents el nostre director, senyor Gich, altres redactors, i un nombrós grup d'amics i companys de CATALUNYA SOCIAL i de l'«Acció Social Popular» i molts altres devots. En *petit comité* fou servit un íntim desdjuní, en una de les sales de la nostra Redacció.

A dos quarts d'onze, amb una gran concurrència, es cantà l'ofici solemne, al qual assistiren diverses personalitats, entre ells un delegat especial de l'illustre Col·legi d'Advocats de Barcelona i el venerable patrici Don Ramon d'Abadal i Calderó. Féu el sermó l'orador sagrat i capitular de la Seu Reverend Dr. Josep Maria Llovera, qui glossà la profecia de Joel: «*Alegreu-vos, que ha sortit entre vosaltres un doctor de justícia*», profecia providencialment aplicada quan Sant Ramon de Penyafort fou elegit, a Bolònia, tercer general de l'Ordre dominicà. Sentim no tenir temps per a extractar la bellíssima pàgina oratòria, compilació de fets alligadors de la vida del sant, que tan a fons coneix el doctor Llovera, qui especialment domina l'època històrica on Sant Ramon florí, rublerta de consideracions i fruits extrets de l'exemplar vida d'aquell gran baró de la nostra terra i de l'Església. D'una manera especial ponderà l'excel·lència del sant «confés de reis i de papes» com a *conseller*, baró de prudència, al qual convé demanar aquest do celestial de *consell*.

Durant les funcions del dia foren repartides als presents les noves estampes a tres colors; dibuix del nostre estimat amic l'artista Joaquim Renart, executades per la impremta Jutglar, que foren celebradíssimes. Qualsevol lector de CATALUNYA SOCIAL que no la tingui i ens la demani, ens farà un gran pler si ens ho diu, i la hi farem arribar a mans.

En resum, fou tanta la concurrència, que es comença a plantejar l'oportunitat d'acceptar l'amable

BIOSER

FORTIFICA

suggestió que pocs dies abans havia dirigit l'illustre Capítol de la Seu als nostres amics organitzadors de la festa, inspirant-los la conveniència de celebrar-la a l'altar major de la Catedral. Com que això significaria un augment considerable de despeses, confiem que, si el cas arriba, els nostres lectors i els devots del Sant en ajudarien amb increment correlatiu de les almoines.

Llista dels donatius rebuts aquests dies

J. B.	Ptes.	5,—
M. V.	"	5,—
A. O. L.	"	25,—
D. R. d'A. i C.	"	50,—
R. A. M.	"	5,—
E. R. S.	"	5,—
J. R.	"	5,—
J. A.	"	2,—
Ll. C.	"	1,—
D. i E. B.	"	2,—
P. C. de S.	"	25,—

Grans mercès a tots. Que Sant Ramon de Penyafort beneeixi a tots per l'almoïna i pel sacrifici, i protegeixi a ells i tots nosaltres, amb paternal tutela. *Sub umbra alarum tuarum protego nos.*

Ad multos annos!

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxutats estampats

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Àngel, 25

Perfil setmanal

Les esquerres i la riquesa del país

PER GASTON GERARD

Les esquerres han anat dient, des de la seva Premsa, que, durant el Govern anterior, ha crescut el nombre de parats a casa nostra. I valent-se de la ignorància dels seus lectors, insereixen unes xifres que, com de costum, diuen el que convé als dirigents de la política del seu partit.

Apressem-nos a manifestar que aquesta afirmació és inexacta. El nombre dels parats involuntaris no ha crescut durant el bienni 1933-1935, sinó que s'ha mantingut damunt les dades d'abans. Diguem també que el problema de l'atur forçós no tindria res de particular que s'hagués agreujat durant aquests dos anys—cosa que, com hem dit, no és certa—, puix que és ben sabut que es tracta d'un problema d'arrels internacionals i les causes del qual no ens pertanyen en la seva totalitat. En tot cas, doncs, no en podríem donar la culpa als governants d'aquest període.

Però, és que, en realitat, ningú no desconeix que el de l'atur forçós és un d'aquests problemes la solució del qual no pot derivar de remeis esporàdics, tant si es tracta d'organitzar obres públiques com si es tracta de subsidis als parats. El remei eficaç ha de trobar-se únicament en la reorganització de la vida econòmica normal, en el regress del diner als negocis—única manera d'impulsar-los—, en la confiança del capital vers les empreses i els riscos de les mateixes en el país.

I, qui hi ha que pugui creure que una situació d'esquerres vingui a representar aquests factors, quan és evident que és l'exponent més destacat de tots els factors contraris?

Recordi's que només l'allunyament de les dretes del Poder, quan la vinguda del Govern Portela, va produir una baixa tan formidable de valors a Borsa, que, segons càlculs dels experts, en un sol dia es van perdre a Espanya més de cent milions de pessetes. I amb aquesta sola dada es pot calcular el que passaria quan un èxit electoral donés pas a les esquerres cap al Poder.

Manca de confiança del capital, retraïment dels negocis, sortida de diner cap a l'estranger, col·locació de diner en empreses d'altres països la política dels quals fos més assenyada que la nostra, disminució de tributs a l'Estat, donada la manca de negocis, etc. I quin nombre de milers d'obrers en atur forçós no representaria aquest estat de coses?

És cert que, momentàniament, es podria alleujar el mal acudint al Pressupost de l'Estat i destinant milions i més milions a subsidis, obres, etc. Però això fora plegar els ous i matar la gallina; ja que, a la llarga, només un estat florent de la riquesa pública pot constituir base d'un pressupost anivellat i seriós. I així com la riquesa pública desastrada mata el Pressupost, així unes finances de l'Estat en disbauxa recauen desfavorablement damunt la riquesa del país, constituint tot plegat una cadena sense fi que va a parar a la fallida.

Obrer que desitges feina i pa per a la família, no t'illusionis amb situacions polítiques que, en lloc de donar-te la feina i el pa, et farien marxar de les mans els que avui encara tens.

Moviment cultural

L'escola laica francesa, mirall de l'escola laica d'Europa. — Darrerament, Käthe Ranhut ha publicat un estudi sobre «Les teories pedagògiques de la Revolució francesa». D'ell en treiem uns fragments que són altament instructius per als que combaten l'escola mixta i laica i per als que la defensen: La revolució francesa del 1789 volia treure de l'escola l'ensenyança religiosa. En el pla d'educació nacional del 1791 se substitueix l'ensenyança de la Religió per una «ensenyança catequètica religiosa i moral». El diputat Talleyrand, futur col·laborador de Napoleó, volia que l'ensenyança del Catecisme fos lliure de tota influència dogmàtica. És partidari d'un nou catecisme que tracti de la declaració dels drets de l'home i dels articles de la Constitució. En 1792, Condorcet establia que l'educació moral s'ha de preservar de tot color confessional, i s'ha de basar en uns principis que puguin ésser acceptats per tothom. Pel desembre del 1792 es publicava el projecte de llei d'ensenyança popular que refusa tota instrucció religiosa. En aquest mateix any, el diputat Dupont, en un discurs, deia: «Quan els trons han estat enderrocats, s'han esmicolat els ceptres, els reis han desaparegut, poden quedar encara intactes els altars de les divinitats? Al seu lloc cal posar els símbols de la llibertat; i cal plantar-hi arbres de la llibertat. La religió detura la unió de tots els països, i els sacerdots són enemics de la veritat absoluta». En altre decret del mateix any s'expolia els pares del dret que tenen a l'educació dels seus fills. No sols l'educació, la formació del caràcter, és, per a ells, cosa exclusiva de l'Estat.

El «temple nacional» ha d'ésser el centre de la vida del municipi; cada diumenge hi ha d'haver una hora de moral per als ciutadans, que s'hi han de reunir. L'explicació dels drets de l'home ha d'ésser quelcom litúrgic, acompanyat del cant d'himnes patriòtics i de cants de llibertat. Segons un decret del 1793, donat per Robespierre, els infants de cinc a dotze anys han d'ésser educats a les escoles públiques a despeses de l'Estat; cal eliminar l'ensenyança religiosa perquè, donada la diversitat de confessions, podria significar quelcom discordant. Després de la caiguda de Robespierre, en els darrers anys de l'època revolucionària i en temps del Directori, regia la mateixa política escolar.

Solament quan Bonapartè es va fer càrrec del govern, aquests plans escolars revolucionaris van desaparèixer. El principi revolucionari de què la instrucció pública és una funció de l'Estat se l'havia fet seu.

Els principis laïcistes d'aquella època informen la política escolar francesa d'avui, i encara serveixen de mercaderia per a ésser exportada a diferents països d'Europa, entre altres a Espanya. No és en

va que els xerrameques intel·lectuals de Barcelona parlin constantment de la revolució francesa.

El segon mil·lenniari de la naixença d'Horaci. — El dia 8 de desembre de l'any passat es compliren 2.000 anys de la naixença d'Horaci; el poeta que més influència ha exercit a tota la cultura occidental.

El nostre eximi poeta i escriptor Mossèn Llorenç Riber donà, a Madrid, una magnífica conferència sobre el poeta de Venusa, i en *El Debate* escriví una pàgina admirable. Espanya, per conducte d'un altre gran poeta, Mossèn Llorenç Riber, ha tributat un homenatge digne a Horaci. A aquest homenatge doble cal afegir l'extraordinari de *Palaestra Latina*, dirigida pel P. M. Jové, C. M. F.

És cosa curiosa que aquells homes que han volgut paganitzar el nostre país, per mitjà dels escriptors clàssics, no hagin deixat sentir la seva veu per conducte de «sibilles» dansants, a l'atri d'algun temple o sota el majestàtic Arc de Barà.

A Itàlia i al món, la commemoració d'Horaci més solemne ha estat feta a la Universitat del Sagrat Cor de Milà, on s'han donat una sèrie de conferències sobre la personalitat d'Horaci. El professor Lugli (Roma) va parlar-hi sobre «Horaci i la seva casa sabina»; el professor Stella-Maranca va tractar de «La legislació romana i Horaci»; el professor G. B. Pigghi va dissertar sobre «Horaci i l'art poètica llatina moderna». El professor Domenico Bassi estudià comparativament «Horaci i Lleó XIII». El conegut romanista Guido Manacorda va comparar, en una interessant conferència, «Horaci i Goethe». Les tres darreres conferències van anar dedicades a «Horaci i la Literatura grega», «Horaci en l'Edat Mitjana» i «Problemes d'art i de poesia en Horaci».

El Cristianisme no oprimí ni dissolgué la cultura clàssica, com volen alguns; tot ben el revés. Si la Cultura clàssica s'ha conservat, al Cristianisme hem de donar-ne gràcies. És una niciesa contraposar la cultura clàssica a la cultura cristiana, com és un error contraposar la mare a la filla. Si l'imperi romà es dissolgué, l'esperit d'aquest, amb el seu art, pensament i poesia, perduren en Sant Ambrós, Sant Agustí, Sant Prudenci, Sant Paulí de Nola, Sant Cesari d'Arles, Sant Isidor de Sevilla, etc.

Colom no pot estar tranquil. — Fa uns anys que un patriotisme xovinista va agitar la personalitat del descobridor del nou món, i uns «dilettanti» que ignoren que a Gènova es parlava i s'escrivia un dialecte semblant al català, com s'hi assemblava la «llengua franca» parlada pels ports del Mediterrani, van «descobrir» que Colom era català, i àdhuc es fixava l'indret on havia nascut. I aquesta descoberta fantàstica va commoure la nostra gent. Sortosament, el truc de la catalanitat de Colom ja ha passat

XOCOLATES TRAPA

ELABORADES PELS PP. CISTERCIENSES DE SANT ISIDRE

Dipòsit: CASA MASSANA ROCAFORT, S. A.

Fivaller, 14 :: BARCELONA

de moda. Emperò ara ha comparegut altre aspecte de la personalitat de Colom, que té preocupats tots aquells que troben conflictes entre la Ciència i la Fe.

En un llibre alemany, publicat darrerament, i que duu per títol «Història dels conflictes entre la Ciència i la Religió», explotat per aquells que es dediquen a escriure contra l'Església, es diu que «quan Colom va emprendre els seus viatges per a descobrir el nou món, va ésser declarat heretge, i el Concili de Salamanca li va llençar una maledicció perquè l'acompanyés en el viatge que empenia».

Els catòlics alemanys, que no consenten una denigració de l'Església, i que contesten als atacs que els enemics li dirigeixen, per conducte de la *Fulla oficial catòlica* de Münster del 5 del passat gener, han dit al doctor Draper, autor del citat llibre, que Ferran el Catòlic i Isabel I, en rebre la petició de Colom per a obtenir un subsidi per al viatge, com passa en semblants casos, van fer a mans «de gent entesa» els plans que havia presentat. La conferència estava formada per savis que en part eren seglars i en part clergues. La majoria jutjà irrealitzable l'atreu pla del genovès; una minoria defensà Colom, i aquesta era la formada per la clerecia. Per tant, no es pot parlar d'una maledicció donada a Colom. Ben al contrari; Colom va tenir la valuosa cooperació i ajuda incansable d'un religiós, la del guardià dels Franciscans de Santa Maria de la Ràpida, el P. Joan Pérez: «Darrera les parets d'aquest convent, Colom, per primera vegada, ha exposat, en terra espanyola, els seus atrevits plans d'arribar, per mitjà d'un viatge a l'Occident, a les terres més llunyanes de l'extrem Orient; i aquí no ha estat objecte de burla i de vergonya, sinó que hi ha trobat encoratjament i admiració».

Aquest guardià dels Franciscans no ha tingut solament mots elegants per a contestar; en mig de la tempesta va reclamar ajut per a Colom al regent del regne, i no es va accontentar fins que el viatge a emprendre va ésser cosa assegurada.

Moviment Social

Dotacions i fundacions. — La gent d'avui desconeix la previsió. El «tenir una poma per la set»; el disposar d'una quantitat per quan vingui una malaltia o una mala anyada, no és cosa corrent. L'obrer de la indústria, socialista en majoria, creu únicament en la tutela de l'Estat. S'ha de poder donar allò que ell creu ésser «bona vida», i està renyit amb l'estalvi i amb l'economia domèstica dirigida. D'on prové tot això? Hi ha qui dirà que això és degut al cost excessiu de la vida i al jornal ínfim de l'obrer. Això no explica aquest fet. Han passat per a les famílies dels obrers temporades de vaques grasses, i han vingut temporades de vaques magres, i l'obrer de l'art fabril sempre es troba al cap de la setmana en la mateixa situació. Hi ha qui creu que és la falta d'educació per a l'estalvi. Això ja és una raó molt més verosímil.

L'Església, en tots temps, ha fomentat l'estalvi, l'auxili mutu i l'economia domèstica ordenada. En tots els testaments que podem regirar del segle XVI per amunt observem que el testador deixa una memòria per Montserrat, per Sant Jaume de Galícia i per l'Hospital de la ciutat. Demés d'aquestes deixes consuetudinàries, les confraries no sols oferien sufragis pels difunts, pagaven els enterraments i tenien fossa comuna; la confraria era una espècie de banc que, sense interès, prestava blat als confreres que no en tenien prou per arribar a la nova collita.

L'almoïna feta amb exquisida elegància («per donzelles maridar»), bo i imitant l'exemple de Sant Nicolau, acostumava tenir administradors de tant cel i de tanta escrupolositat com els beneficiats de les comunitats parroquials.

Les cases pairals i els seus amos, preocupats per la formació intel·lectual i religiosa dels familiars, instituïen fundacions per a estudiants a la Universitat de Cervera, per exemple. I sospitem que l'abundància de beneficis de patronat de cases pairals i senyorials de Catalunya, fundats a les esglésies parroquials de la ciutat de Barcelona, poden haver tingut en son començament un destí escolar.

La pagesia tenia i té encara, en certs indrets de Catalunya, un gran sentit de l'estalvi. Així com l'obrer dels centres industrials gasta durant la setmana tots els guanys de la setmana anterior i el dependent i el funcionari es desprenen de tota la mesada, i encara no hi arriben, hem conegut famílies de la pagesia que no començaven de gastar la collita de l'any 1935, per exemple, que no tinguessin la collita del 1936 replegada; sempre tenien una collita reservada per a un mal any.

Aquest instint d'estalvi, encara avui típic de les contrades de La Segarra, ha creat un sens fi de petits propietaris que són els elements més sans de la nostra terra. És per això digne d'elogi el millorament

Cerebrino Mandri

*Cal que ho recordeu sempre!
Res estranger no s'ha de prendre*

*Contra el DOLOR, tenim el
millor remei: Useu sempre*

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai

Preparat per **FRANCESC MANDRI**
Metge i Químic Farmacèutic

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris,
segona porta a mà dreta **BARCELONA**

Una cosa nova!

“CUBITOS” CENOVIS

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos “cubitos”, 0,25 pessetes

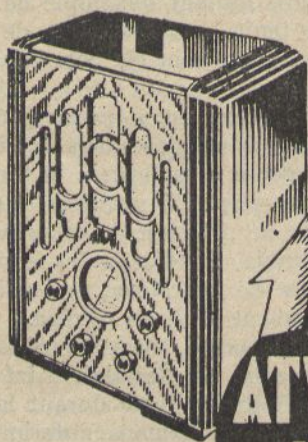
Dipòsit General: Casa Santiveri, S. A. Call, 22 :: Balmes, 5 :: Trafalgar, 7 :: Mallorca, 247

dels pactes de la gent pagesa (masovers i parcers), perquè del seu benestar en depenen l'ordre i la pau social.

Cadascú deuria fomentar, segons les seves possibilitats, les virtuts típiques de la família catalana tradicional, que són l'estalvi i la família numerosa. La «Caixa de Pensions» té una història exemplar, en aquest aspecte. Emperò la iniciativa oficial i col·lectiva no són suficients. Els antics propietaris de la Muntanya i de la Plana eren els mestres i consellers nats dels masovers i dels parcers; aquests eren una extensió de la família llur, amb els quals compartien les joies del casament i els plors de la sepultura. Per desgràcia, això acaba de perdre's, sobretot d'ençà que el propietari de la terra ha emigrat a ciutat.

Les famílies nombroses, indispensables per a les grans explotacions agrícoles, disminueixen. És cert que encara hi ha algun poblet de la pagesia on les famílies amb sis o més fills són el 25 per 100 del cens de tot el poble; però això són excepcions. La limitació dels fills és una plaga terrible que acabarà amb els catalans de Catalunya.

Per això és digna d'elogi la iniciativa d'un ciutadà de gran sentit social, el nom del qual no coneixem, que celebra cada any la festa del seu sant distribuint un premi respectable a una sèrie de famílies que tinguin sis o més fills i tinguin un comportament lloable. Tant de bo que aquest procedir tan social i tan cristià tingués imitadors!

1936
ATWATER
KENT
RADIO

Auto-Electricidad
— S. A. —

Diputació, 234
BARCELONA

La reforma del dret de propietat de solars a Alemanya. — Segons *La Gaceta Popular de Colònia* de l'11 del passat desembre, ja està enllestit el projecte de Reforma del dret de propietat de solars a Alemanya. Segons el projecte, aquesta Reforma es basa en el principi que la llibertat de cada un ha de tenir un límit en la norma de què el terreny no pot ésser un objecte d'especulació, d'abús egoista i d'utilitat particular, en perjudici del bé col·lectiu. Segons el projecte de reforma, tot el terreny s'ha de posar sota la sobirania del Reich, i, per tant, sota la tutela del dret públic. La situació del dret privat ha d'emmanar de la suprema sobirania del Reich. El Reich regula en l'extensió convenient la utilització dels solars segons les finalitats que entren en consideració, siguin per l'economia, siguin per la cultura, siguin per la seguretat dels ciutadans en conjunt. Aquesta reglamentació es durà a terme segons uns amplex estatuts redactats a propòsit. S'ha de conservar la propietat privada del sòl; només els propietaris han de tenir limitades les facultats per utilitzar-lo, ho i observant la fidelitat a la comunitat dels ciutadans. Si el sòl es destina a altres finalitats de les previstes en la reglamentació establerta, hi deu haver indemnitzacions en relació als profits que en treia fins ara el propietari. Si, emperò, hi havia possibilitat de treure'n un rendiment major i no se'n treia, no hi ha lloc a indemnització.

Caldrà fixar els drets de venda i de compra quan es destinin els terrenys a finalitats especials. Les indemnitzacions previstes poden ésser en diner, xecs o fruits de la terra. El projecte vol evitar l'establiment de pagaments i deutes il·limitats.

En tot cas, el futur dret dels solars imposa moltes més obligacions que fins ara als propietaris. No serà, d'aquí en avant, un dret il·limitat dels particulars; estarà lligat amb les atencions al bé col·lectiu; encloirà una obligació originària.

CASTELLTORT

MOBLES

DECORACIÓ

TAPISSERIES

PELAI 40

TELÉFON 15385
BARCELONA

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIÓ D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET

Cottet

AV. PORTAL DE L'ÀNGEL, 40 - BARCELONA

Moviment Catòlic

Propaganda de l'ateisme militant. — El partit comunista francès, d'un temps ençà, ha emprès la propaganda de l'ateisme per mitjà del teatre errant. Caravanes de còmics passen pels pobles, donen representacions que fan precedir de parlaments fogosos i anticlericals, segueixen les discussions, i ve després la comèdia de caràcter antireligiós; després es distribueixen fulles de propaganda ateista, la publicació de combat comunista coneguda per *La Lutte*. Més de 15.000 obrers de Lilla han assistit darrerament a les representacions de caràcter comunista.

Impressions de la vida catòlica actual a Colònia.

— La regió del Rhin, i especialment Colònia, és el nucli més important de la vida catòlica del Reich. No en va Colònia era coneguda per la Roma del Nord. Fa poc més d'un any que, en visitar aquesta contrada, vàrem notar una intensa reacció en la pràctica de la vida religiosa. Les esglésies plenes de fidels, homes i dones, cada dia, sigui de festa o feiner; a tota hora, durant el dia, persones agenollades davant la imatge del Crucificat o de la Mare de Déu, que pregunten amb els braços estesos.

El sacerdot i poeta Hubertus Kraft, comte de Strachwitz, acaba de fer notar, en una de les seves «cartes», les modificacions de la vida i pràctiques religioses introduïdes a Colònia durant els deu anys darrers.

«Les modificacions de la vida religiosa i de les pràctiques de pietat observades en una visita a les diverses esglésies de Colònia no es coneixen solament pel canvi dels altars; s'observen per la manera de celebrar les funcions del Culte, i, certament, produeixen una gran impressió.

Perquè, ¿què significa la restauració dels altars en les esglésies romàniques; què significa la modificació dels costums religiosos, què ens diuen el nou estil dels ornaments, la nova manera d'orar, el cant, les lletanies, les processons? No és tot això un regrés cap al Cristianisme dels segles primers? Jo voldria que els meus lectors estiguessin presents amb mi a l'església de Sant Jordi a l'hora de l'ofertori de la missa. Veurien que l'altar no es troba a l'extrem d'un petit absis, sinó al centre; una mesa amb quatre ciris i el Sant Crist. A dalt hi ha el sacerdot, que prega no d'esquena sinó de cara al poble. No es gira d'esquena a l'altar en dir «Dominus vobiscum», parla sobre l'altar, sobre l'indret on ofereix el sacrifici. Convida a tots a participar del sacrifici. Aquí es perd la rutina; no es pregunta què deu fer

el sacerdot; es viu amb ell, un es pres i atret per la força del seu actuar; un hom comprèn què és la missa i què significa el sacrifici de la missa.

En donar una volta per les diferents esglésies, aviat ens podem donar compte que en elles es congreguen a fer oració molta gent que no sempre es trobava en aquests llocs. A la vegada podem observar que aquesta assistència no és purament externa, com succeïa abans, sinó que està més arrelada a l'ànima dels homes.

Hi podem veure més homes piadosos que porten una vida més interior. Les oracions ressonen més fervoroses, la postura dels fidels és més digna, la devoció és més profunda. És una primavera que esclata no sols a les esglésies mil·lenàries romàniques de la ciutat vella; floreix sota les naus de la grandiosa catedral gòtica, a les esglésies alçades abans de la guerra vora del cinturó de la ciutat i fora d'ell; i fins i tot en els temples curiosos i originals aixecats en els suburbis, tals com l'església originalíssima de Colònia-Riehl.

Així he vist jo les esglésies de Colònia; és possible que altres les hagin vist de diferent manera. Jo puc comparar les meves impressions d'avui amb les de deu anys enrera. La meua visita anterior a Colònia fou de poques setmanes; aquesta estada a la ciutat del Rhin l'he dedicada especialment a conèixer la vida religiosa i eclesiàstica de la ciutat. Possiblement, gairebé de segur, que la manera d'ésser de la pietat s'ha canviat. Llavors potser hi havia més gent que externament complien amb els manaments de l'Església, que llavors era la cosa més natural i que es donava per sobreentès l'acceptar la fe, però no hi ha cap mena de dubte que la participació del poble a les cerimònies del Culte és ara més interior, més espiritual, mística i sentida. Així veiem que els camins de Déu, per tan tortuosos i per tan estranys com ens semblin, són camins de Déu.

Una exhortació del Papa Pius XI. — A la inauguració de curs de l'Acadèmia «I nuovi Lincei», el president de la qual és el Pare Gemelli, O. F. M., el Papa Pius XI va parlar de la Ciència, de la Fe i de la Pau. Va dir que l'Acadèmia papal era el seu senat científic, de la manera que el Col·legi cardenalici és el seu senat jeràrquic, i va declarar que ell considerava l'Acadèmia com un instrument eficaç de la Fe per a la propagació de totes aquelles veritats que no solament no exclouen la Fe, sinó que la pressuposen i la reclamen. El Papa va tenir paraules cordials per al difunt president de l'Acadèmia, el P. Gianfranceschi, S. J., el que desitjava locals més espaiosos, ampliació de la base financera i un aug-

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

LAIETANA, 50
Telèfon 14729

L. VILAR

LAIETANA, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACEUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensables als fumadors. **XAROP GABA.** Cura tos, catarro, grippe. **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insostituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIHEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

ment del personal científic. Fent-se seus aquests dissenys, el Papa creu que aquestes coses van per bon camí. El Papa es referí, després, a les negres boires que cobreixen l'horitzó nacional i internacional. Indica, a la vegada, que té esperança en el regne de la pau fundada en la justícia i en la veritat; una pau que és indispensable per al progrés de les ciències. La veritat és la font de tota cosa bona, «està escrit: la veritat us farà lliures».

Xecoeslovàquia. — L'organització de l'Acció Catòlica. — La darrera conferència episcopal dels bisbes de Xecoeslovàquia ha assenyalat les directrius que ha de seguir l'organització de l'Acció Catòlica en aquell país. Cada parròquia ha de tenir la seva junta d'Acció Catòlica; allà on els individus de diferent nacionalitat ho reclamin, hi haurà una junta per cada nacionalitat. En cada una de les quatre regions en què està dividit el país hi haurà una junta regional. Aquestes juntes estaran sota la jurisdicció de la junta nacional, que, per ara, serà una per cada una de les diferents nacionalitats que integren la república xecoeslovaca, per més que «el caràcter de l'Acció Catòlica reclamaria també un comitè central per cada nació». La presidència ha estat confiada al Cardenal Kaspar, arquebisbe de Praga; són membres de la junta els bisbes diocesans, sacerdots i seglars nomenats pels bisbes. Les organitzacions catòliques existents poden continuar actuant com fins ara. La fundació de noves organitzacions catòliques és permesa quan van d'acord amb les directrius de l'Acció Catòlica.

Bohèmia. — Estadística de la vida catòlica. — Les confessions hagudes en aquest país, en l'any 1935, passen de set milions; en corresponen dues per persona; les comunions distribuïdes passen de setze milions. Solament un 12 per 100 dels catòlics del país no van complir amb el precepte pasqual. Els dissidents de l'Església han estat, durant aquest any, 1.256, i les conversions al Catolicisme, 2.601. 232 infants, fills de catòlics, han quedat sense batejar (un número insignificant). Solament un 0,2 per 100 de catòlics no viuen com Déu mana. 48.000 matrimonis tenen un sol fill; 28.000 no en tenen cap. A 1.055 localitats hi ha organitzacions catòlico-culturals, demés de l'escola. Dels 666.470 infants que han d'anar a l'escola, uns 460.000 van a l'escola confessional catòlica. Sols el 10 per 100 de les parròquies tenen locals destinats a les associacions catòliques.

La situació és desavantatjosa en ço que a la Premsa fa referència: els catòlics compren solament 84.000 números de diaris catòlics, i 188.000 exemplars de diaris no catòlics; adquireixen 9.000 exemplars de setmanaris catòlics i 16.000 exemplars de setmanaris no catòlics.

Aquesta estadística assenyala diverses perspectives per laborar en el camp immens d'activitats de l'Acció Catòlica.

Crònica de la Setmana

Les dues unions. — Quan escrivíem la nostra Crònica anterior, no podíem donar com un fet consumat la unió de les dretes de Catalunya; i àdhuc en la unió dels partits dretans a la resta d'Espanya existien boires i recels que, si no havien d'arribar a entrebancar el fet de la unió, posaven suspicàcies i dificultats entre els partits disposats a la mateixa.

Sortosament, avui podem ja trobar-nos davant d'una unió portada a cap, amb més o menys treballs, a la nostra terra i a la resta del país. Fins i tot, la major part de les candidatures han estat llençades al carrer, i ja els dos fronts es preparen seriosament per al combat ciutadà del dia 16, amb l'esforç estrenu que cal per arribar a obtenir una victòria.

Hi haurà molts esperits senzills i primmirats que hauran de fer un veritable sacrifici per a votar noms de candidats pertanyents a algun partit que fins ara ha estat absolutament allunyat de nosaltres i ara es troba dins de la coalició de sentit d'ordre. Ho reconeixem de bona gana; però això no els excusa del deure de votar tots els noms de les candidatures de dreta, car aquests esperits han de considerar que el mateix sacrifici que a ells els representi donar el sufragi a certs noms vindrà compensat pel sacrifici que representi als d'altres partits votar-ne d'altres que per a ells tampoc no són massa simpàtics. Demés, cal no oblidar aquesta veritat: que un nom esborrat d'una candidatura de dreta val tant com un vot sumat a la candidatura contrària; i en aquests casos cal aplicar la doctrina del mal menor, que ens obliga, en consciència, a donar els nostres sufragis als candidats que menys s'allunyin, en cada moment històric, del nostre ideari o, si més no, de les necessitats del moment. I davant d'aquesta consideració no hi ha ningú que pugui donar cap raó de pes per a no votar certs noms compresos en les candidatures d'ordre, tot i havent de vèncer certes resistències espirituals, que en alguns estaments per força s'han de produir, sobretot de cara als noms del partit radical.

Quin serà el resultat? — No ens plau oficiar de profetes ni llençar opinions que no estiguin fonamentades damunt de fets concrets. Però el neguit propi de períodes electorals, i més si són de la transcendència del d'ara, ens porta a tots a fer consideracions sobre l'esdevenidor, per bé que alguns cops hagin de resultar equivocades.

De moment, podem dir que l'optimisme impera

LENCERIA CASA MACIÀ

VDA. DE MARCIÀ PRAT

Fàbrica de Teixits a LES FRANQUESES DEL VALLÈS

VENDA AL DETALL:

Ronda Universitat, 22
(tocant a la Plaça Catalunya)

Telèfon 11383

BARCELONA

en el camp de les dretes, tant a Catalunya com a Espanya tota. De Madrid ens arriben opinions absolutament favorables a la causa de l'ordre, opinions que es fonamenten en dades recollides damunt el propi camp d'operacions. Hi ha quatre o cinc províncies en què les dretes, no sols tenen la seguretat d'obtenir les majories, sinó que intenten posar en pràctica l'abastar tots els llocs de l'elecció. És clar que quan una agrupació política s'atreveix a anar a una rodada en districtes de l'extensió d'una província rural és perquè veu que els vots han de sobrar-li en totes les direccions, car en cas contrari es posaria en perill el propi triomf per majories, puix és cosa sabuda que el copament deixa perdre un tant per cent de vots molt gran, més encara si no es compta amb una disciplina molt ferma del cos electoral, sempre difícil en districtes d'una extensió tan considerable.

A més, són en nombre molt gran els districtes pels quals les dretes tenen la seguretat d'obtenir les majories, sense dubtes de cap mena. I en els altres, les minories resten sempre assegurades. Cal comptar, per torna, amb la massa neutra, que a Espanya té una influència considerable; entre aquesta massa té neutra ha de produir un efecte desastrós el fet que les esquerres incloguin a les seves candidatures un nombre considerable de socialistes (a Madrid-ciutat solament, en van vuit en candidatura) i un probable tant per cent elevat de comunistes. I davant d'un panorama tan poc satisfactori, qui pot dubtar que aquest conglomerat neutre s'ha de decantar per insistent cap a les candidatures de dreta?

A Catalunya, les posicions dretanes han millorat en forma considerable. Les esquerres es troben mancades de direcció i de capdavanters, car els «electors» màxims de les mateixes es troben sofrint condemna. I això porta com a conseqüència que tota la terregada política dels respectius partits es cregui amb dret d'assaltar les respectives candidatures, ço que produeix un desori extraordinari en els seus nuclis d'acció.

Cal tenir en compte, també, que ara els esquerrans no disposen dels instruments de govern, que, encara que no hagin de decantar-se en cap sentit, és evident que evitaran les pertorbacions, les coaccions i les violències que en eleccions anteriors caigueren íntegrament damunt els electors de la dreta i en contra del mateixos. I ni tan sols els automòbils de les corporacions oficials ara estaran al servei de les eleccions, com ho van estar en temps del domini esquerrà. Qui no recorda els cotxes de la Generalitat, en les eleccions anteriors, trepidant per tot el territori de Catalunya, com a exemple?

El cop decisiu en favor de les dretes el poden donar les candidatures d'esquerra, que no coneixem encara al moment d'escriure aquesta Crònica. Si a les mateixes hi van massa comunistes, socialistes, etcètera, és evident que la desillusió haurà d'introduir-se entre els esquerrans de certa posició social,

i llavors els propis esquerrans dirigents hauran donat l'últim cop de gràcia al fracàs de les seves candidatures.

La política electoral del Govern. — Ara ja no podem dubtar que el Govern faci eleccions. Ho ha dit ben clarament el seu cap, en manifestar que el Govern pensa presentar candidats arreu per a constituir un grup centrista a les pròximes Corts.

Primer se'ns digué que calia constituir un Govern d'homes equidistants dels partits polítics, perquè així les eleccions es veurien presidides per homes imparcials i sense perill de què es decantessin a un ni a altre costat. Tractant-se d'unes eleccions de la importància de les d'ara, tothom ho va trobar enraonat. Però ben aviat han canviat els papers, i aquell Govern que havia de presidir les eleccions amb equidistància dels partits i dels agrupaments polítics s'ha convertit en un Govern electoral, que fa eleccions per compte propi, constitueix gestores municipals, organitza visites de tots els secretaris municipals de la circumscripció de Madrid al Govern Civil de la Província, i, en un mot, dona totalment la sensació que ha estat restaurat el vell manubri electoral que a Espanya havíem considerat ja com un aparell arreconat des del temps anterior a la Dictadura.

Què pretén el Govern amb aquesta minsa politiqueta electoral? Es tracta d'un joc innocent per a distreure els Ministres, o de la tasca d'uns personatges que no s'han adonat que el poble vibra arreu per compte propi i que és inútil voler monopolitzar la seva voluntat a base de ressorts definitivament morts i enterrats?

No, certament. Es tracta de presentar candidats governamentals arreu, no pas amb l'esperança que triomfin, car això és absolutament impossible, donat l'estat present de divisió de l'opinió política espanyola en dues grans agrupacions. I si aquest triomf no és possible, quina finalitat es persegueix, en el fons, en presentar aquests candidats? No se'n pot perseguir d'altra que la de formar candidatures entrebancadores, gratar vots dels partits en lluita, vots que en alguna circumscripció (poquíssimes) hauran de sortir de l'esquerra, però que, en la major part de districtes, hauran d'ésser restats a la dreta. I, donada la significació de certs governants, lligats a tristes organitzacions internacionals, no es podria donar el cas que, amb aquest joc, es tractés d'un valor entès per afeblir la potència de les dretes?

De totes maneres, és tan abassegadora l'onada de dretes que envaeix el país i que passa com una ventada redreçadora de l'esperit, com un aixecament produït unànimement per la voluntat del poble autèntic, que tota la feina entrebancadora haurà de resultar perfectament inútil i baldera. Millor fóra que la mateixa no s'hagués portat a cap, més en-

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

cara per no donar la sensació de que tornem a temps vells i a procediments arreconats; però ja que la tasca es porta a terme, cal lluitar-hi en contra amb tota la nostra ànima. Per sort, a Catalunya, no ens caldrà treballar davant de candidatures que serien una nosa per a la dreia, car les mateixes no tenen probabilitats de cap mena i, per tant, ni tan sols han de presentar-se a provar fortuna.

Manquen dues setmanes. — Cal reconèixer que en aquesta lluita electoral la passió hi és; però es mostra més continguda que en altres batalles anteriors. Què ho fa? L'exaltació de l'opinió no ha vingut, com altres vegades, i no ens trobem dins d'aquella atmosfera càlida que va precedir, per exemple, les eleccions de les Constituents i les del Parlament de Catalunya. Quina raó ens pot explicar semblant estat de coses?

N'hi ha una, entre totes; i és que des del Govern de Catalunya no es fan pressions de cap mena i que els partits governants tenen prou cura de separar els òrgans de govern de la resta dels instruments d'opinió del partit. Quan recordem aquelles continuades propagandes dels esquerrans, que llavors governaven, tot monopolitzant la ràdio, utilitzant oficines oficials per a les seves finalitats partidistes,

fent brandar els cotxes oficials arreu de la nostra terra i valent-se de la seva omnipotència per a fer propagandes i pressions de tota mena, ens adonem de la distància enorme que hi ha entre aquella situació i la d'ara, serena i freda, equidistant de tots els partits. I únicament a aquest fet pot obeir que el poble, que sent la transcendència de les pròximes eleccions en tota la seva magnitud, ara resti tranquil, sense aquell ambient escalfat al roig de la passió col·lectiva, que mai més no voldríem veure ni patir en la nostra terra.

L L L B R E S N O U

J. SCHUSTER - J. B. HOLZAMMER. *Historia Bíblica*. Exposición documental fundada en las investigaciones científicas modernas. Tomo I. *Antiguo Testamento*. Traducido por el P. Jorge de Riezu, O. M. C. Con 102 grabados y 2 mapas. — Editorial Litúrgica Española. Barcelona, 1934.

No fa pas molt, en el número de 29 de setembre del 1935, publicava, damunt aquesta mateixa revista CATALUNYA SOCIAL, una breu recensió del tomo II, *Nuevo Testamento*, d'aquesta mateixa obra *Historia Bíblica*, que, tot i ésser gairebé centenària en la seva edició primitiva, en edicions posteriors, ha anat posant-se sempre a l'ordre del dia, fins arribar a la 8.ª edició alemanya, refosa pel P. Selbst i E. Kalt, de la qual ha estat feta aquesta magnífica versió castellana del P. Riezu. Els elogis que feia llavors respecte del Nou Testament, podria fer-los igualment d'aquest volum primer, que no havia pogut fullejar encara, i per això els he hagut de ressenyar en ordre invers. No sabria pas dir quin dels dos volums m'ha plagut més; tant l'un com l'altre mereixen ocupar un bon lloc entre els llibres destinats a fer conèixer i estimar la Sagrada Escripura. D'ara en avant, hom no es podrà plànyer que no hi hagi, en llengua fàcilment assequible, una obra bíblica, científica i vulgaritzadora al mateix temps, i que aïuntí les principals qüestions introductòries amb l'exposició exegètica dels textos principals de la Sagrada Bíblia.

Abans d'ocupar-se de cada llibre de l'Antic Testament, tracta, en tres capítols interessantíssims, de «La naturaleza de la Sagrada Escritura»; «La Sagrada Biblia y la Ciencia»; «Integridad y impor-

tancia de la Sagrada Escritura». Ja en aquests capítols es veu ben manifesta la noble tendència dels autors, qui volen aprofitar-se, i ensenyar també als lectors de saber-se'n valer, de les armes que la divina Providència posa a les nostres mans per a la defensa del tresor sagrat de la revelació divina escrita, contra els atacs formidables de la incredulitat. Convé, en els nostres temps, saber esgrimir les mateixes armes de què es valen els adversaris, per tal de demostrar que res no ha de témer, la veritat revelada, dels avenços i de les investigacions científiques. I aquest mateix procediment segueix també aquesta obra en resseguir les tres grans èpoques en què distingeix la Història Bíblica de l'Antic Testament: Història primitiva; Elecció i Grandesa del poble d'Israel; Decadència. Tant l'aplicació dels fets i dels llibres bíblics, com les notes aclaratòries de tota mena de qüestions en l'estudi d'aquells suscitades, són sempre exposades amb criteri rectíssim, que produeix al lector una impressió gairebé sempre completament satisfactòria. Només diré, per acabar, que qui adquireixi aquesta obra, no es sentirà gens defraudat, ans la llegirà cada vegada amb més gust, tot i ésser tan voluminosa. Li augurem, per això, un feliç èxit.

**Ja sou subscriptors
de
CATALUNYA SOCIAL?**

Obres completes de l'Il·lm. Sr. Dr. Josep Torras i Bages

EDICIÓ DEFINITIVA

COMPRÈN ELS SEGÜENTS VOLUMS

- 1-4. Biografia.
5. Primícies literàries.
- 6-7. La Tradició Catalana.
8. De Regionalisme.
9. El Clericat.
10. El Sagrat Cor de Jesús.
11. El Sant Rosari.
12. Piadosos.
13. Ascètiques.
14. Apologètiques.
15. Estètiques.
16. Semblances.
- 17-24. Pastorals.
- 25-28. Sermonari.
- 29-33. Epistolari.

dels quals s'ha fet un tiratge especial, relligats en dos, que es venen a **16 Ptes.** en rústega els dos volums i a **20 Ptes.** en tela.

Precus durant la publicació

Cada volum de l'edició corrent relligat en rústega, **5 Ptes.** — Relligat en tela i planxes, **7 Ptes.** — De l'edició en paper de fil. **22 Ptes.** — A pagar cada mes, contra el lliurament del volum publicat.

Precus acabada la publicació

ELS 33 VOLUMS

	Al comptat	A terminis	Quota mensual
En rústega . . .	165	190	10 Ptes.
En tela . . .	231	260	15 „
En paper de fil. . .	700	800	50 „

Hi ha dues edicions: una en paper superior i una altra en paper de fil. De cap d'aquestes edicions no se'n venen volums separats, sinó solament col·leccions completes. Es fa una excepció amb la **Bio-**
grafia, continguda en els quatre primers volums,

Han sortit els 12 primers volums. Els restants aniran sortint a raó, almenys, d'un tom cada mes.

- Encíclica Divini illius**, de Pius XI, sobre l'educació cristiana de la Joventut. — 64 pàgs., 0,40 ptes.
- Encíclica Casti connubii**, de Pius XI, sobre el Matrimoni cristià — 98 pàgs., 0,50 ptes.
- Encíclica Quadragesimo anno**, de Pius XI, sobre la restauració de l'ordre social. — 104 pàgs., 0,50 ptes.
- Encíclica Mens nostra**, de Pius XI, sobre els Exercicis Espirituals. — 40 pàgs., 0,30 ptes.
- Encíclica Rerum novarum**, de Lleó XIII, sobre la situació dels obrers. — 64 pàgs., 0,40 ptes. — Edició popular sense cobertes, a 2 ptes. el centenar.
- Encíclica Humani generis**, de Benet XV, sobre la predicació de la paraula de Déu. — 24 pàgs., 0,30 ptes.
- Encíclica Acerbo nimis**, de Pius X, sobre l'ensenyament de la doctrina cristiana. — 24 pàgs., 0,30 ptes.
- Encíclica Quas prima**, de Pius XI, sobre la institució de la festa de Jesucrist Rei. — 36 pàgs., 0,40 ptes.
- Encíclica Divini cultus**, de Pius XI, sobre Música sagrada. Conté demés el Motu proprio de Pius X sobre el mateix tema. — 32 pàgs., 0,30 ptes.

Qüestions religioses. Exposició definitiva de la doctrina catòlica, en diferents punts de gran actualitat

Han sortit els següents volums.

- I. *¿Què és la Maçoneria?*, per l'Il·lm. Dr. Josep Torras i Bages. — 80 pàgs., 0,75 ptes.
- II. *La secularització dels cementiris*, per l'Emm. Sr. Cardenal Vidal i Barraquer. — 34 pàgs., 0,40 ptes.
- III. *Matrimoni civil: Divorci*, per l'Il·lm. Dr. Isidre Gomà. — 62 pàgs., 0,60 ptes.
- IV. *L'Església davant la llei de Confessions i Congregacions religioses i altres lleis de la República.* Documents. — 205 pàgs., 1,50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605
BARCELONA

Advertiment als subscriptors de Barcelona :: :: :: ::

Durant el mes de febrer es passarà a cobrar la subscripció d'enguany. Preguem als subscriptors que ens donin les majors facilitats per la continuació de **Catalunya Social**. Amb tot i donar més articles i informació que les revistes similars que tenen un preu doblat, no hem volgut modificar el preu d'abonament.

També agrairíem que cada subscriptor es fes el deure de portar-nos un subscriptor nou. D'aquesta manera ens seria possible d'introduir reformes a **Catalunya Social**.

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per
A. GRIERA

Vol. I: **A - Azoics**

Vol. II: **Babaiar - Buvor**

Vol. III: **Ca! - Cavegol**

Cada volum en 4.t, passa
de tres centes pàgines.

Preu de cada volum: **30 pessetes**

Pot adquirir-se a **EDICIONS CATALUNYA S.**
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

VEGEU ELS MODELS

L'automòbil econòmic

:: més sensacional ::

ADLER

8 i 11 HP

BALTASAR FIOI

Diagonal, 413 - Telèfon 81707

Diputació, 35 i 39 - Telèf. 31575

B A R C E L O N A

Fidel Rodríguez. — Bot, 13